

at overflødigøre; og sikkert maa dette i endnu højere Grad siges at være Tilfældet over for den mellemkommunale Bæftningslov, som Landstingsudvalget har stillet i Udsigt. i Henhold til hvilken de Kjøbenhavn omgrænsende Kommuner ikke længer skulle sætte de paagældende Erhverv i Stat, hvorimod Kjøbenhavns Vigningsmyndigheder skulle ligne Næringerne direkte, paa samme Maade og efter samme Regler, som for her boende næringsdrivende. Vi have i øvrigt tænkt os, at da der jo i de omliggende Kommuner opkræves en Formue- og Lejlighedsstat, ville de paagældende Kommunalbestyrelser til enhver Tid gennem Vigningsmyndigheden netop kunne tage Hensyn til den paagældende, hvis de vide, at han i Kjøbenhavn har betalt en Næringsafgift som udenbys boende. De paagældende Kommunalbestyrelser ville jo være fuldt berettigede til at bringe det Moment med ind i Skatteligningen, at den vedkommende betaler denne Afgift. Naar man derfor taler om at jage Folk ud af Kommunerne ved denne Lov, vil det jo dog kunne afværges derved, at man kompenserer Næringsafgiften i den Stat, der betales, i det Omfang, som Kommunerne selv mene, at der er Anledning til. Jeg mener i det hele taget, at da man nu en Gang skal statte til en Kommune, skal man statte til den Kommune, man lever af, og ikke, i alt Fald ikke udelukkende, til den Kommune, man lever i, og det er jo i Virkeligheden for forstellige af de ved Kjøbenhavn liggende Kommuner dog Tilfældet, at de for en meget væsentlig Del leve af Kjøbenhavn, og som Folge deraf have de ogsaa en langt lavere Statteprocent, end vi have her i Kjøbenhavn. Naar man saa søger at faa nogen Bedring i Forholdet, siges de, at det kan ikke gaa an, saa taabe de for mange Penge ved den mellemkommunale Bæftning, og foreslaar man Frederiksberg at gaa ind under Kjøbenhavn, saa siges de, det kan man ikke gøre, thi saa kommer man til at betale højere Stat, og det er sandt, thi der er i Virkeligheden ikke mange Kommuner — hvis der er nogen — i Landet, hvor man glæder sig ved saa lav Stat som f. Eks. paa Frederiksberg. Der er tilgrænsende Kommuner, hvor der bor Folk, som have Fabrik med Udsalgssted paa Kjøbenhavns Grund, endvidere saavel Detailist- som en gros-Vorgerstab her i Kjøbenhavn, og som have alt dette her i Byen uden at betale en eneste Dre i Afgift til Kjøbenhavns Kommune. Jeg kan jo godt forstaa, at de gerne ville være fri derfor, men man kan jo ogsaa nok tænke sig Muligheden af, at vedkommende Bykommune, Kjøbenhavn, kunde ønske at faa

en saadan Stat, særlig naar det samtidig kan oplyses, at de paagældende leve under en personlig Kommune-stat, som er 33 pCt. eller mere under den, de skulde betale, hvis de boede i Kjøbenhavn. Paa den Maade bliver det en god Forretning at bo i Omegnen af Kjøbenhavn og drive sin Virksomhed her. Jeg skal imidlertid ikke paa Forhaand affære Forhandling fra Forslagsstillernes Side, om hvorvidt der ikke desto mindre ved denne Lejlighed kan træffes særlige Bæftningsregler over for tilgrænsende Kommuner, men jeg skal kun gentage, at den her foreslaaede Reform, som paa Omraadet skulde overflødigøre den mellemkommunale Bæftning, efter min Mening vilde være betydelig lempeligere for de paagældende Kommuner end den Form, som den i Landstinget hvilende mellemkommunale Bæftning har, og at den af Landstinget antydede Ordning vil blive langt kosbarere for de paagældende Kommuner og særlig for Frederiksberg end Folketingets, som Frederiksberg dog saa ivrig har arbejdet for ikke skulde blive til Virkelighed, om end med ringe Held.

Forinden jeg slutter, vil jeg tilføje nogle Ord i Anledning af et Andragende til Regering og Rigsdag, som er omdelt og findes paa vore Bladser, og som paa et ganske enkelt Punkt staar i en vis Forbindelse med det Lovforslag, som vi have haft den Ære at fremsætte, nemlig med Bestemmelserne om Aktieselskabers Bæftning. Andragendet gaar ud paa, at i Stedet for, som vi foreslaa, at Aktieselskaber skulle bestattes, naar de drive Detailhandel, saa skulde saadanne Aktieselskaber forbydes. Jeg forstaaer det saaledes, at et saadant Forbud ikke kunde komme til at omfatte nogen allerede bestaaende Forretning, men det fremgaar ikke, at det er Meningen. Det forekommer nu mig at være en ret farlig Vej at betrede, den ved Lovbud at indskrænke Assocationsretten paa det økonomiske Omraade, og jeg kender intet Sideskifte til et saadant Forbud i noget Land. Jeg skal dog ikke benægte Muligheden af, at det kan findes, men jeg tvivler meget derpaa. Jeg kender derimod høje Erhvervsfatter for eksceptionelle Forretninger, men ganske vist uden Hensyn til, om disse store Undtagelsesforretninger drives af Entelmænd eller af Selskaber. Hvis man ved Lovbud vil gøre Indskrænkninger af den i Andragendet angivne Art, vil der vistnok gaa mere i Løbet, end jeg tror, at Andragerne egentlig have gjort sig Rede for, og det baade økonomisk og ideelt. Økonomisk er der vist ikke saa ganske saa Foretagender allerede, som ville blive ramte af et saadant Forbud,